

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1059/2014
13.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Д.М., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Д.М., адвоката Б.А. из Н.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду Посл.број К-3231/12 од 05.11.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж.1 4560/13 од 17.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 13.11.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Д.М., адвоката Б.А., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду Посл.број К-3231/12 од 05.11.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж.1 4560/13 од 17.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду Посл.број К-3231/12 од 05.11.2013. године, окривљена Д.М. оглашена је кривом за кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђена на новчану казну у износу од 40.000,00 (четрдесетхиљада) динара, коју је дужна да плати у року од 5 месеци од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљена не плати новчану казну у датом року, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне рачунати као 1 дан казне затвора. Истом пресудом, окривљена Д.М., на основу члана 423. тачка 1) Законика о кривичном поступку (ЗКП), ослобођена је од оптужбе да је извршила кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. КЗ. Окривљена је обавезана на плаћање трошкова кривичног поступка приватној тужилњи М.Б.К. у износу до 63.750,00 динара и на плаћање паушала суду у износу од 2.000,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Кж.1 4560/13 од 17.06.2014. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљене Д.М. и пресуду Основног суда у Новом Саду посл.бр. К-3231/12 од 05.11.2013. године, потврдио.

Бранилац окр. Д.М., адв. Б.А., поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4560/13 од 17.06.2014. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости основан пошто је повређен закон на штету окривљене, јер се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати и да донесе пресуду којом се наведена пресуда укида и враћа на поновно одлучивање, или да преиначи ту одлуку и у односу на окривљену донесе ослобађајућу пресуду, пошто није доказано да је извршила кривично дело које јој је стављено на терет, а из предњих навода и предлога произилази да је захтев за заштиту законитости поднет и против првостепене пресуде Основног суда у Новом Саду Посл.бр. К-3231/12 од 05.11.2013. године.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Д.М., адв. Б.А., је неоснован.

Неосновано бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати, па да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Као недозвољене доказе у смислу цитиране законске одредбе бранилац окривљене означава пресуду Основног суда у Новом Саду К 2178/2011 од 03.04.2012. године, са образложењем да иста није могла бити коришћена као доказ, зато што нема везе са догађајем који је предмет овог кривичног поступка и што се односи на сасвим друго кривично дело окривљене (из члана 212. став 4. у вези са ставом 1. КЗ), као и фотографије дворишта приватне тужиље за које каже да су незаконит доказ у смислу члана 16. ЗКП, јер су неовлашћено направљене пошто захватају и суседно двориште, да не постоји ни један податак да се фотографије односе на предметни догађај и да се ради о веома лошим фотографијама на којима се не могу препознати ни лица, ни објекти, нити исте довести у везу са окривљеном и кривичним делом у питању.

Међутим, по оцени Врховног касационог суда, предњи наводи захтева за заштиту законитости не могу се прихватити као основани. То, када је реч о пресуди К 2178/2011 донесеној поводом ранијег догађаја у којем су учесници исте странке, из разлога што нема законске сметње да се чињеницама утврђеним правноснажном

пресудом доказује одређена чињеница релевантна у другом поступку, а истицањем у захтеву да то није могуће у конкретном случају јер се наведена ранија пресуда не односи на исти догађај и исто кривично дело, оспорава се доказна вредност и значај доказа о којем је реч за утврђивање одлучних чињеница, што је ствар оцене суда и није разлог због којег окривљени, односно бранилац окривљеног могу поднети захтев за заштиту законитости (члан 485. став 4. ЗКП). Исто тако, нема законске сметње за коришћење фотографија као доказа у кривичном поступку, а наводе захтева о прибављању предметних фотографија дворишта приватне тужиље на незаконит начин, као разлогу због којих исте нису могле бити коришћене као доказ у овом кривичном поступку, Врховни касациони суд оцењује неоснованим из разлога из којих је другостепени суд оценио као неосноване, овим наводима захтева истоветне, наводе жалбе браниоца окривљене изјављене против првостепене пресуде, а које разлоге изнете на страни 2 став последњи другостепене пресуде, прихвата у свему као правилне и на исте упућује, сходно одреби члан 491. став 2. ЗКП.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Д.М., Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Наташа Бањац, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.